

EUCARISTIA DE COMIAT DELS FRANCISCANS DE VIC
Parròquia – Santuari de la Mare de Déu del Remei a Vic // 28-10-2012

Diumenge XXX-B

Ministre provincial dels Franciscans de la província de Catalunya
 Germà guardià, fra Albert
 Sr. Rector de la Parròquia, Pare Lluís
 Germans i pares franciscans
 St. Arxiprest, germans preveres i diaques

Germans tots, estimats de Déu, pau i bé.

La nostra celebració eucarística en el diumenge, dia del Senyor, té avui la característica específica d'una profunda acció de gràcies a Déu, font de tot do i de tot bé, per la presència multiseular dels fra menors, els franciscans, a Osona. Són vuit-cents els anys de presència constant i fidel dels seguidors de sant Francesc d'Assís en aquesta comarca. Des de la data de 1214, en què, segons la tradició, sant Francesc va passar per la Plana de Vic i s'hi moria, però l'aigua del "pou de vida" li va retornar la salut per a continuar el seu camí; i des de la data més precisa del 1225, en què trobem la primera casa dels fra menors a Vic, han passat vuit segles de presència humil i fraterna, caritativa i servidora, propera i dialogant, pacífica i ferma d'uns homes que, portant en el cor a Jesús i volent seguir les seves petjades, a imitació de sant Francesc d'Assís, han fet molt de bé i han dut la pau als cors de milers i milers de persones en nom del mateix Jesucrist, *benèvol i humil de cor* (Mt 11,29), *que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a rescat per tothom* (Mc 10,45).

La nostra celebració, doncs, no vol ser solament de comiat, sinó, sobretot i principalment, d'acció de gràcies per les vides de tants i tants franciscans que durant aquests vuit-cents anys han estat presents en aquesta terra, estimant i servint. Certament que continuarà la presència franciscana a l'ermita de «Sant Francesc s'hi moria», i aquesta humil presència, com una brasa encesa que és capaç de mantenir el seu caliu sota la cendra, ha de ser la guspira que ha de tornar a encendre de nou la presència dels franciscans entre nosaltres. Així ho vaig demanar a sant Francesc en la visita que vàrem fer a Assís el grup de pelegrins diocesans amb motiu de l'Any de la fe a Roma, tot just dimarts passat. La nostra pregària d'aquesta tarda del diumenge ha de ser una acció de gràcies oberta a l'esperança de l'amor de Déu que mai no abandona el seu poble.

La presència actual en aquest santuari i parròquia de la Mare de Déu del Remei de Vic és una anella d'una llarga història de vicissituds que ha demanat molta fidelitat a Déu i molta confiança en la Providència divina, que no deixa de donar consol i fortalesa a la seva Església. Com diu sant Agustí: «L'Església, sense cap mena de dubte, és protegida per la divina Providència amb el consol en la prosperitat, a fi que no es deixi vèncer per l'adversitat, i amb l'exercici en l'adversitat, per tal que la prosperitat no la corrompi... D'aquesta manera, peregrinant entre les persecucions del món i els consols de Déu, l'Església avança per aquest món en aquests dies dolents, no solament des del temps de presència corporal de Crist i els seus apòstols, sinó des del mateix Abel, primer just a qui va matar el seu impiu germà, i fins a la fi del món" (*La Ciutat de Déu*, XVIII, 51)).

Avui, però, ens pertoca fer el comiat als franciscans de la província de Catalunya de Sant Joan d'Horta i, en concret, al germà guardià, fra Albert i al pare Lluís, rector d'aquesta parròquia. No és, doncs, un comiat abstracte a una institució llunyana, sinó a unes persones concretes a les quals toca, no solament canviar de comunitat, sinó tancar la presència dels franciscans en aquesta parròquia, en aquest barri, en aquesta ciutat. I amb ells, també ens pertoca de donar el comiat a tots els franciscans, començant pel ministre provincial i el seu consell i tots els qui heu tingut al llarg de la vostra vida relació amb aquesta casa de fra menors de sant Francesc a Vic. Per tot això, com en tot comiat, hi ha dolor, hi ha dol. Perquè us dol deixar aquesta casa, perquè ens dol a tots nosaltres, els qui restem a Vic, que ens deixeu.

Aquest santuari de la Mare de Déu del Remei dóna fesomia pròpia, cor i ànima, a aquest barri del Remei de Vic. La presència dels frares franciscans forma part d'aquesta realitat social que al llarg del temps ha anat canviant de fesomia; i en els darrers anys d'una manera especial. Com de tots és ben sabut, entre els franciscans i el barri hi ha hagut una compenetració gran, com pertoca a tota realitat eclesial que sap que és servidora de Crist, el Fill de Déu que s'encarnà en les entranyes virginals de Maria, i es féu home. Com ens diu el Concili Vaticà II: «El Fill de Déu, per la seva encarnació s'ha unit d'alguna manera amb cada home. Va treballar amb mans d'home, pensà amb enteniment humà, actuà amb voluntat humana, estimà amb cor d'home. Nascut de Maria Verge, es féu de debò un dels nostres, semblants en tot a nosaltres, tret del pecat» (*Lumen Gentium*, 22).

La raó del tancament de la presència franciscana a la diòcesi de Vic, com tantes vegades ha expressat el ministre provincial, és la manca de personal, que mena evidentment a reduir presències i activitats. I aquesta raó ens ha de fer pensar a tots nosaltres els qui formem l'Església que peregrina per aquest món en aquests temps que el Senyor ens ha concedit de viure. Com a bisbe d'aquesta diòcesi em cal demanar perdó als germans franciscans, perquè aquesta terra de sants i de fe cristiana antiquíssima no ha donat en els darrers temps els fruits de vocacions franciscanes que li pertocava en agraïment a la presència multiseular. I aquesta fet mostra que la nostra terra, la nostra ciutat, les nostres parròquies, les nostres famílies i associacions no vivim en aquests moments del tot la fe cristiana com la realitat fonamental sobre la qual edifiquem la nostra vida. Entre nosaltres, cal confessar-ho humilment, es compleixen en gran mesura aquelles paraules del papa Benet XVI en la carta apostòlica *Porta Fidei*, amb la qual convocava l'Any de la fe: «Succeeix avui amb freqüència que els cristians es preocupen molt per les conseqüències socials, culturals i polítiques del seu compromís, al mateix temps que continuen considerant la fe com un pressupòsit obvi de la vida comuna. De fet, aquest pressupòsit no sols no apareix com a tal, sinó que sovint, fins i tot, és negat. Mentre que en el passat era possible reconèixer un teixit cultural unitari, àmpliament acceptat en la seva referència al contingut de la fe i als valors inspirats en ella, avui no sembla que sigui ja així en extensos sectors de la societat a causa d'una profunda crisi de fe que afecta a moltes persones» (núm. 2).

Sí, germans i germanes, el fet que avui estem vivint es manifestació de la manca de fe viva entre nosaltres; és manifestació que la fe no es prou viva en el cor dels creients en Crist, i que, per tant, no dóna els fruits de la fe que són la caritat i la donació a imitació de Crist; i és manifestació que no ens hem donat com cal a l'evangelització dels nostres germans. A causa dels nostres pecats, de les nostres pors, de la nostra manca de zel i, en el fons, de la nostra manca d'amor, no hem sabut anunciar amb prou força i convenciment Jesús als nostres germans, anunciar aquell en

qui, com diu el Concili Vaticà II, s'aclareix de debò el misteri de l'home (cf. LG, 22). No hem portat com cal en el cor i en els llavis Jesús, l'únic Salvador de la humanitat.

Tot just avui en l'evangeli hem escoltat les paraules de Jesús al cec Bartimeu: *Vés, la teva fe t'ha salvat*. I aquestes són les paraules que el Senyor ens adreça a tots nosaltres, als qui heu de marxar, amb dolor en el cor, i als qui restem aquí, essent l'Església de Déu que peregrina en aquesta terra estimada de Vic: *Vés, la teva fe t'ha salvat*. El cec Bartimeu recobra la vista, la llum dels ulls, que és la fe, i aquesta el porta a seguir Jesús, que va camí de Jerusalem, camí de la seva mort en creu i de la seva resurrecció. També a nosaltres, a tots nosaltres, el Senyor ens convida a mirar amb els ulls de la fe els temps que ens pertoca de viure, a saber descobrir «el signes dels temps». El Senyor ens convida a renovar la nostra fe; a tornar a posar la nostra fe cristiana en el lloc que li pertoca, en el centre del nostre cor; a deixar de seguir la mentalitat del nostre món – a no emmotllar-nos al món present, ens diria sant Pau. Si de veritat els cristians ens decidíssim a creure -vull dir a dipositar confiança en la nostra fe-, llavors aquesta fe ens convertiria realment, àdhuc avui, en l'ànima del món. Aquesta ha estat la realitat de tants i tants cristians al llarg dels segles. Aquesta ha estat la realitat de la presència franciscana al llarg dels segles, de la qual avui donem gràcies. El seguiment de Crist, amb tota veritat i amb l'impuls de l'Esperit Sant, és la crida clara que avui ens fa el Senyor a tots nosaltres, siguem on siguem.

El cec Bartimeu va demanar a Jesús: *Rabuni, feu que hi vegi*. I nosaltres demanem també a Jesús el do de la fe, fent nostra la pregària de sant Francesc davant el sant Crist, en què demana la fe, unida a la caritat i a l'esperança: «Oh Déu altíssim i gloriós, il·lumineu les tenebres del meu cor, i concediu-me una fe ferma, una sòlida esperança i una caritat perfecta. Doneu-me el sentit i l'enteniment, oh Senyor, perquè jo compleixi la vostra veritable i santa voluntat. Amén.»

Santa Maria, Mare de Déu del Remei, ens acompanya sempre en el camí de la nostra vida. Ella, la Mare de Déu i la Mare de l'Església, humil en la seva presència però rica en misericòrdia, ens ofereix contínuament el seu Fill, el Remei de la humanitat, el nostre Remei. Ella, santa Maria, sempre ens porta Jesús i amb ella estem segurs que tenim el Fill de Déu, fet home, Salvador de la humanitat, Senyor del món i de la història. A ell li sigui donat avui i sempre tot honor i tota glòria pels segles dels segles. Amén.